

KEESJE

Acht jaar waren ze getrouwd toen hun zoontje geboren werd.

Reeds bejaarde ouders, die wat onwennig stonden tegenover dit late, niet meer verwachte geluk. Het bracht een ommekeer in hun leven. Hij was een verenigingsmensch geworden geleidelijk; zijn avonden waren overvol van vergaderingen. Zij een nooit ontbrekende figuur op bazars en kransjes.

En nu kwam daar plotseling dat jonge leven, als een nieuw gezinscentrum, een ander, aantrekkelijker levensdoel.

Het kind werd het onderwerp van hun gesprek, het vaste punt waarom hun gedachten cirkelden.

Zij had het, al eind dertig, moeilijk gehad met de geboorte, en bleef eenigen tijd sukkelen.

Dat was voor hem gereede aanleiding, zich wat terug te trekken, en geleidelijk enkele bestuursposten ter beschikking te stellen.

Zoo motiveerde hij tenminste zijn bedankjes, en met deze reden probeerde hij ook zichzelf om den tuin te leiden.

De werkelijkheid was, dat hij 't niet over zijn hart kon krijgen om tegen achten de deur uit te gaan, den tijd dat baby, na zijn laatste voeding, voor den nacht verzorgd werd.

Dan was hij volgens de moeder altijd op zijn liefst. Overdag zag hij er toch al zoo weinig van — net die avondurtjes dat hij óók wat aan het kind had.

Op een keer dat hij moeilijk van een vergadering wegblijven kon, had juist dien avond de kleine voor 't eerst gelachen.

„Heusch, 't was niet maar zoo een vertrekken van 't gezichtje, maar echt een lachje!” verzekerde zijn vrouw hem triumfantelijk.

Ook was er de onrust, die overdag al vaak over hem kwam. Zoo'n kindje kon toch iets krijgen, krampjes of zoo. Er zou gauw een dokter moeten komen. En wat zou z'n vrouw dan moeten beginnen, als hij naar een vergadering was. . . .

Zoo werd de vader van een zeer uit-huizig man, een huiselijk echtgenoot. En zij vond het heelemaal vanzelfsprekend, dat ze zich nu uitsluitend bij haar gezin staak bepaalde.

's Avonds zaten ze stil bij elkaar. Gespannen bedacht op ieder geluidje uit de kinderkamer, klaar om de ander voor te zijn, en „eventjes te kijken, of hij wel goed ligt.”

„Hoor ik hem, of is het buiten?” Hij was een hartstochtelijk rooker. Vroeger was ze er nooit in geslaagd,

hem daarin te temperen terwille van de gordijnen. Nu liet hij het thuis gewillig en zonder tegensputteren na, omdat zij meende, dat die rooklucht in huis slecht moest zijn voor die teere kinderlongetjes.

Ernstig stonden ze beiden vaak gebogen over de kaart met de curve van gewichtstoename. Bezorgd bestudeerde hij allerlei handleidingen over kinderverzorging, angstvallig vergelijkend of het gewicht van zijn zoontje niet beneden de door het boekje aangegeven normen bleef.

Als de kinderarts voor de regelmatige contrôle-visitte kwam, — gelukkig juist nog vóór tweeën, als hij ook thuis was, — bestormden beiden haar met vragen; over een vreemd gekleurde luiertje, en of dat roode pukeltje daar geen kwaad zou kunnen, en wat dokter dacht van dat knobeltje achter het rechteroortje.

Ieder had zijn speciale voorrecht. Vader mocht baby wegen vóór en ná de laatste voeding.

Angstvallig stelde hij dan de schaal precies af; ontdaan als de voeding eenige grammen beneden het normale gebleven was.

Als baby dan in den na-avond ook nog huilen ging, konden ze daar beiden, slapeloos, en klaar wakker, nog lang over liggen piekeren. Zoo'n wurm huilt toch niet zonder reden. Daar kon van alles achter zitten. Je kunt niet te voorzichtig zijn. Als ie de dokter eens opbelde. . . .

„Ja maar 't is over twaalfen! Dat kun je nu toch niet doen. Als 't niets is, lacht ze je nog uit ook.”

Met tegenzin besloot hij dan maar den morgen af te wachten, ongerust en onvoldaan. „Wat is het een angstig bezit,” zuchtte hij dan.

Een angstig bezit bleef dit late jongske, ook toen het grooter werd. Grooter werden toen ook de zorgen en de onrust.

Keesje moest buitenlucht hebben, maar 't weer was zoo zelden geschikt. De zon te fel, de wind te sterk, de atmosfeer te vochtig, het weer te koud of te warm.

„En zoo'n kleintje is zoo vatbaar.” Meestentijds was 't binnen toch maar 't veiligst.

Keesje begon te loopen. Nieuwe gevaren. De rails van de schuifdeuren, een tafeland, een stoelpoot, de kachel.

„Die hersentjes zijn zoo week. Pas toch goed op. Verlies hem, als ik weg ben, geen oogenblik uit het oog, dat hij niet valt en zich bezeert.”

Moeder liep den ganschen dag achter Keesje aan, en vond steeds minder tijd voor haar huishouding. Maar Keesje werd prachtig bewaakt, en dat maakte vader, vroeger kies-

keurig en lastig op het punt van eten, ongekend meegaand.

Na tien jaar harmonieus huwelijksleven kwam de eerste werkelijk groote „ruzie” om een blauwe buil op Keesjes voorhoofd.

Moeder hilde toen vader thuis kwam.

„O, hij is toch zoo gevallen, de lieveling. Zijn voorhoofd ziet er zoo vreeselijk uit!”

Toen vergat vader zichzelf. De heftigste verwijten ontvielen hem.

„Een kindermisje zou nog beter opgepast hebben!”

Enfin, het werd een heele scène, die eindigde na een huilbui en een verontwaardigd wederzijdsch wrokken, door de gelijke, elkaar weer bijeenbrengende zorg over de gevolgen bij den kleinen jongen zelf.

Beurtelings liepen ze naar het ledikantje, om voorzichtig de slaapjes en de blauwe buil te bevoelen, of hij er niet koortsig van was.

Maar het groote wonder gebeurde: Keesje kwam zijn eerste en laatste buil op het voorhoofd volkomen ongerept te boven!

Keesje werd drie jaar. Andere kinderen speelden en ravotten op straat. Keesje werd altijd zorgvuldig door een waakzaam onderpaar begeleid.

Netjes aan 't handje. „Nee, nee Keesje, een handje geven! 't Is veel te gevaarlijk op straat.”

Andere kinderen leerden op zichzelf passen, en 't gevaar van 't snelverkeer kennen.

Keesje, altijd bewaakt, niet. Op een morgen stond de deur een oogenblikje aan, terwijl op een leverancier gewacht werd.

Keesje zag zijn kans. Ook eens vrij als andere kinderen, even naar buiten!

Moeder roept nog, angstig, waarschuwend.

Keesje rent wat hij rennen kan de straat over. Zonder op- of omzien. Een zware vrachtauto kan niet meer remmen, — verplettert hem.

De dokter zegt tot de wanhopige ouders: „'t Klinkt hard, maar 't is uw eigen schuld! Ge hebt hem te goed willen bewaken!”

Dit komt hun steeds weer in de gedachten terug. Het vonnis door de dokter over hen geveld: „Je hebt hem te goed willen bewaken!”

Zelf hebben ze willen zorgen, alleen, angstvallig, wakend als een vrek bij zijn schat. God vertrouwde hem hun toe, ontnam hem hun ook weer, omdat Keesje tusschen Hem en de ouders kwam te staan.

Toen ze dit na veel getob inzagen, werd het verlies hen tot winst.

G. J. P.